

ΚΥΡΙΕΣ ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ—
ΗΜΕΡΑ ΜΝΗΜΗΣ, 22-25 ΜΑΙΟΥ, 2026

Μπορούμε να εισέλθουμε σε μια νέα αναζωπύρωση που θα τερματίσει αυτήν την εποχή,
φτάνοντας στην υψηλότερη κορυφή της θείας αποκάλυψης,
ζώντας τη ζωή του Θεανθρώπου,
και συμμετέχοντας στην ουράνια διακονία του Χριστού,
για να ποιμαίνουμε το ποίμνιό Του σύμφωνα με τον Θεό.

Η υψηλότερη κορυφή της θείας αποκάλυψης, που μας δόθηκε από τον Θεό,
είναι η αποκάλυψη της αιώνιας οικονομίας του Θεού—
ο Θεός έγινε άνθρωπος και ο άνθρωπος γίνεται Θεός.

Πρέπει να συνεργαστούμε με την ουράνια διακονία του Χριστού
για να ποιμαίνουμε την εκκλησία του Θεού, ως ποίμνιό Του, για την οικοδόμηση του Σώματος του
Χριστού και τη νέα αναζωπύρωση.

Προκειμένου να ποιμαίνουμε σύμφωνα με τον Θεό,
θα πρέπει να γίνουμε ένα με τον Θεό,
να είμαστε ενωμένοι με τον Θεό, να ζούμε τον Θεό, να εκφράζουμε τον Θεό,
να εκπροσωπούμε τον Θεό και να διακονούμε τον Θεό.

Συνέδριο—Ημέρα Μνήμης, 22-25 Μαΐου, 2026

**ΓΕΝΙΚΟ ΘΕΜΑ:
Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΑΓΚΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΝΕΑ ΑΝΑΖΩΠΥΡΩΣΗ**

1ο Μήνυμα

**Συνεργαζόμαστε με τον Κύριο για να Φέροουμε μια Νέα Αναζωπύρωση
που θα Τερματίσει Αυτή την Εποχή**

Αναγνώσματα από την Αγία Γραφή: Αβ 3:2, Πραξ 26:19, 22, Μτ 14:19, 22-23,
Φιλ 1:19-22, 25, Ιω 21:15-17

- I. Μεταξύ των εκλεκτών του Θεού υπήρχε πάντοτε μια επιθυμία για αναζωπύρωση—
Αβ 3:2, Ωσ 6:2, Ρωμ 8:20-22, Ψλ 119:25, 50, 107, 154, Ιω 6:57, 63, Β΄ Κορ 3:3, 6.**
- II. Μπορούμε να εισέλθουμε σε μια νέα αναζωπύρωση, φτάνοντας στην υψηλότερη
κορυφή της θείας αποκάλυψης που μας έχει δοθεί από τον Θεό—την αποκάλυψη της
αιώνιας οικονομίας του Θεού (Α΄ Τιμ 1:3-4, Α΄ Κορ 9:17, Πραξ 26:19, 22). Αυτή είναι
η σπουδαία απάντηση στο μεγάλο ερώτημα σχετικά με τον σκοπό του Θεού στη
δημιουργία του ανθρώπου και κατά την αντιμετώπιση του εκλεκτού λαού Του (Γεν
1:26, Ιωβ 10:13, βλ. Εφ 3:9):**
- A. Το μυστήριο που ήταν κρυμμένο στην καρδιά του Θεού είναι η αιώνια οικονομία του
Θεού (Εφ 1:10, 3:9, Α΄ Τιμ 1:4), η οποία αποτελεί την αιώνια πρόθεση του Θεού, κατά
την επιθυμία της καρδιάς Του, να παρέχει τον Εαυτό Του στους εκλεκτούς Του μέσω
της Θείας Τριάδας, ως Πατέρας εν τω Υιώ δια του Πνεύματος. Έτσι, ο Θεός θα είναι
η ζωή και η φύση των εκλεκτών Του, ώστε να είναι όμοιοι με Αυτόν, όντας η
αναπαραγωγή Του (Ρωμ 8:29, Α΄ Ιω 3:2), για να γίνουν ένας οργανισμός, το Σώμα του
Χριστού, ως καινούργιος άνθρωπος (Εφ 2:15-16), για την πληρότητα του Θεού, την
έκφρασή Του (Εφ 1:22-23, 3:19), που θα ολοκληρωθεί στη Νέα Ιερουσαλήμ (Απ
21:2—22:5).
- B. Το γεγονός ότι ο Θεός έγινε άνθρωπος ώστε ο άνθρωπος να γίνει Θεός στη ζωή και τη
φύση, αλλά όχι στη Θεότητα, για την παραγωγή και την οικοδόμηση του Σώματος του
Χριστού που θα ολοκληρωθεί στη Νέα Ιερουσαλήμ, είναι η ουσία ολόκληρης της
Αγίας Γραφής, το «διαμάντι» μέσα στο «κουτί» (το περιεχόμενο) της Αγίας Γραφής,
που είναι η αιώνια οικονομία του Θεού—Γεν 1:26, Ιω 12:24, Ρωμ 8:29:
1. Ο Θεός έγινε άνθρωπος μέσω της ενσάρκωσης καθώς έγινε μέτοχος της
ανθρώπινης φύσης. Ο άνθρωπος γίνεται Θεός στη ζωή και τη φύση, αλλά όχι στη
Θεότητα, μέσω της μεταμόρφωσης, συμμετέχοντας στη θειότητα του Θεού—Ιω
1:14, Β΄ Κορ 3:18, Κολ 3:4, Β΄ Πε 1:4, Φιλ 2:5, Ρωμ 8:29, Εβρ 2:10, Εφ 1:5, Ρωμ
8:19, Α΄ Ιω 3:2, Ιω 1:12-13.
 2. Αυτό το θεανθρώπινο ειδύλλιο αποτελεί το θέμα ολόκληρης της Αγίας Γραφής, το
περιεχόμενο της οικονομίας του Θεού και το μυστικό ολόκληρου του σύμπαντος—
Ασμ 1:1, 6:13, βλ. Αβ 1:1, 2:4, Ρωμ 1:17:
 - α. Ο Χριστός έχει και θεία φύση και ανθρώπινη. Η μεταμορφωμένη αγαπημένη
του Χριστού έχει και ανθρώπινη φύση και θεία. Είναι όμοιοι στη ζωή και τη
φύση, ταιριάζοντας απόλυτα μεταξύ τους.
 - β. Ο Τριαδικός Θεός, που έγινε Νυμφίος, και ο τριμελής άνθρωπος, που
μεταμορφώθηκε σε νύφη, πρόκειται να γίνουν ένα ζευγάρι, ένας συλλογικός,
μεγάλος Θεάνθρωπος—Απ 21:2, 9, 22:17α.
- Γ. Η κεντρική αποκάλυψη του Θεού και της ανάκτησης του Κυρίου είναι ότι ο Θεός έγινε
σάρκα (Ιω 1:1, 14), η σάρκα έγινε ζωοποιό Πνεύμα (Α΄ Κορ 15:45β), και το ζωοποιό
Πνεύμα έγινε το επταπλάσια ενισχυμένο Πνεύμα (Απ 1:4, 3:1, 4:5, 5:6) για να
οικοδομήσει την εκκλησία (Μτ 16:18), η οποία γίνεται το Σώμα του Χριστού (Εφ

4:15-16) και ολοκληρώνεται στη Νέα Ιερουσαλήμ (Απ 21:2, 9, 22:17α, βλ. Γεν 2:22, Ιω 19:34).

- Δ. Ο Θεός και ο άνθρωπος θα γίνουν μία οντότητα, η οποία αποτελεί την ανάμειξη της θεϊότητας με την ανθρωπότητα, που θα ολοκληρωθεί στη Νέα Ιερουσαλήμ, όντας η κατάληξη της Αγίας Γραφής—Απ 21:3, 22, 2, 9, βλ. Λευ 2:4-5, Ψλ 92:10.
- Ε. «Ελπίζω ότι οι άγιοι σε όλες τις εκκλησίες και σε όλη τη γη, ιδιαίτερα οι συνεργάτες και οι πρεσβύτεροι, θα δουν αυτή την αποκάλυψη και έπειτα θα ξεσηκωθούν ώστε να προσευχηθούν ο Θεός να μας δώσει μια νέα αναζωπύρωση—μια αναζωπύρωση που δεν έχει καταγραφεί ποτέ στην ιστορία»—«Life-study of 1 and 2 Chronicles», σελ. 15.

III. Αν ζούμε μια ζωή Θεανθρώπου, που είναι η πραγματικότητα του Σώματος του Χριστού, αυθόρμητα θα οικοδομηθεί ένα συλλογικό πρότυπο, ένα πρότυπο διαβίωσης στην οικονομία του Θεού. Αυτό το πρότυπο θα αποτελέσει τη μεγαλύτερη αναζωπύρωση στην ιστορία της εκκλησίας για να φέρει πίσω τον Κύριο—Ψλ 48:2, Απ 3:12, 21:

- Α. Ο Θεός χρειάζεται έναν συλλογικό λαό που θα εγερθεί δια της χάρις Του, μέσω της ψηλότερης κορυφής της θείας αποκάλυψης, ώστε να ζήσουν μια ζωή σύμφωνα με αυτή την αποκάλυψη. Αναζωπύρωση είναι η εφαρμογή και η πραγματοποίηση του οράματος που έχουμε δει.
- Β. Ο Χριστός μαθήτευσε τους ακολούθους Του (Μτ 5:1, 28:19) μέσω της ανθρώπινης ζωής Του πάνω στη γη, όντας πρότυπο Θεανθρώπου—έζησε τον Θεό καθώς απαρνήθηκε τον Εαυτό Του στην ανθρώπινη φύση (Ιω 5:19, 30), αλλάζοντας ριζικά την αντίληψή τους σχετικά με τον άνθρωπο (Φιλ 3:10, 1:21α).
- Γ. Η ζωή μας θα πρέπει να είναι ένα αντίγραφο, μια αναπαραγωγή, του προτύπου της ζωής του Χριστού, του πρώτου Θεανθρώπου—Α΄ Πε 2:21, Μτ 11:28-29, Εφ 4:20-21, Ιω 17:4, 5:17, Φιλ 1:19-22, 25.
- Δ. Το Πνεύμα της ζωής και της αλήθειας, που εμφύσησε στους μαθητές Του, επρόκειτο να τους οδηγήσει σε όλη την πραγματικότητα όσων είχαν δει από τον Κύριο, όταν ήταν μαζί Του για τριάμισι χρόνια—Ιω 16:13, 20:22:
 - 1. Στην αρχή της διακονίας του πρώτου Θεανθρώπου, ο Κύριος βαπτίστηκε για να εκπληρώσει κάθε δικαιοσύνη, αναγνωρίζοντας ότι, σύμφωνα με τη σάρκα Του (την ανθρώπινη φύση Του—Ιω 1:14, Ρωμ 1:3, 8:3), δεν ήταν κατάλληλος για τίποτα παρά μόνο για θάνατο και ταφή (Μτ 3:15-17).
 - 2. Εκπαίδευσε τους μαθητές Του ώστε να μάθουν απ' Αυτόν (Μτ 11:29) μέσω του θαύματος της σίτισης πέντε χιλιάδων ανθρώπων με πέντε άρτους και δύο ψάρια. Η φράση «σηκώνοντας τα μάτια Του στον ουρανό», για να ευλογήσει τους πέντε άρτους και τα δύο ψάρια (Μτ 14:19), δείχνει ότι αντιλαμβανόταν πως η πηγή της ευλογίας δεν ήταν Αυτός ο ίδιος, που ήταν Απεσταλμένος, αλλά ο Πατέρας, Εκείνος που Τον είχε στείλει (Ιω 10:30, 5:19, 30, 7:6, 8, 18).
 - 3. Ο Κύριος δεν έμεινε στο αποτέλεσμα του θαύματος με τα πλήθη, αλλά αποσύρθηκε για να μείνει μόνος με τον Πατέρα στο όρος και να προσευχηθεί—Μτ 14:22-23, Λκ 6:12.
 - 4. Ο Κύριος έζησε μια ζωή επικοινωνίας με τον Θεό (Μκ 1:35, Λκ 5:16, 6:12, 9:28, Εβρ 7:25), ζώντας αδιάκοπα στην παρουσία του Θεού (Πραξ 10:38γ, Ιω 8:29, 16:32), αλλά και σε επαφή με τους ανθρώπους, μεταδίδοντας τον Θεό σε αυτούς, για να τους φέρει στο ιωβηλαίο της οικονομίας Του στην Καινή Διαθήκη του Θεού (Λκ 4:18-19, Εβρ 8:2, βλ. Γεν 14:18, Πραξ 6:4).
 - 5. Ήταν ένας άνθρωπος στον οποίο ο Σατανάς, ο άρχοντας του κόσμου, δεν είχε τίποτα (καμία βάση, ευκαιρία, ελπίδα και δυνατότητα σε οτιδήποτε)—Ιω 14:30β, βλ. εδάφιο 20, Β΄ Κορ 12:2α, Κολ 1:27, Β΄ Τιμ 4:22, Ιω 3:6β, 4:23-24, Α΄ Ιω 5:4, 18.

Ε. Ο μόνος τρόπος να ζούμε μια ζωή Θεανθρώπου, σύμφωνα με το πρότυπο του Κυρίου, είναι να θέτουμε όλη μας την ύπαρξη στο αναμιγμένο πνεύμα με το να περπατάμε, να ζούμε και να υπάρχουμε κατά το αναμιγμένο πνεύμα αυτό—Ρωμ 8:2, 4, 10, 6, 11, 16, Α΄ Κορ 6:17, Ρωμ 10:12, Γαλ 5:25, Εφ 6:17-18, Α΄ Θεσ 5:16-20, Α΄ Τιμ 4:6-7, Β΄ Τιμ 1:6-7.

ΣΤ. «Πρέπει όλοι να δηλώσουμε ότι θέλουμε να ζήσουμε μια ζωή Θεανθρώπου. Στο τέλος οι Θεάνθρωποι θα είναι οι νικητές, εκείνοι που υπερνικούν, η Σιών μέσα στην Ιερουσαλήμ. Αυτό θα φέρει μια νέα αναζωπύρωση που δεν έχει υπάρξει ποτέ στην ιστορία. Αυτό θα τερματίσει αυτή την εποχή»—«Life-study of 1 and 2 Chronicles».

IV. Μπορούμε να εισέλθουμε σε μια νέα αναζωπύρωση με το να συμμετέχουμε στην ουράνια διακονία του Χριστού, για να τρέφουμε τα αρνιά Του και να ποιμαίνουμε τα πρόβατά Του, προκειμένου να φροντίζουμε το ποίμνιο του Θεού, την εκκλησία Του, η οποία ολοκληρώνεται στο Σώμα του Χριστού. Αυτή είναι η ενσωμάτωση της αποστολικής διακονίας με την ουράνια διακονία του Χριστού—Ιω 21:15-17, Α΄ Πε 2:25, 5:1-4, Εβρ 13:20-21, Απ 1:12-13:

Α. Χρειάζεται να ποιμαίνουμε τους ανθρώπους, σύμφωνα με το πρότυπο του Κυρίου Ιησού στη διακονία Του, για την εκπλήρωση της αιώνιας οικονομίας του Θεού—Μτ 9:36, Ιω 10:11, Εβρ 13:20, Α΄ Πε 5:4:

1. Το περιεχόμενο ολόκληρης της οικονομίας της Καινής Διαθήκης του Θεού, κατά την πλήρη σωτηρία Του, είναι ο Χριστός ως Υιός Ανθρώπου, που μας περιθάλλει, λυτρώνοντάς μας από την αμαρτία, και που πραγματοποιεί τη δικαστική λύτρωση μέσω του θανάτου Του (Α΄ Τιμ 1:15, Εφ 1:7). Επίσης, είναι ο Χριστός ως Υιός του Θεού, που μας τρέφει για να μεταδώσει τη θεία ζωή μέσα μας άφθονα, εκπληρώνοντας την οργανική Του σωτηρία στην ανάστασή Του (Ιω 10:10, Α΄ Κορ 15:45β, Εφ 5:29).
2. Ο λόγος της ακαρπίας είναι ότι δεν έχουμε την στοργική και συγχωρητική καρδιά του Πατέρα, ούτε το πνεύμα ποιμανσης και αναζήτησης του Σωτήρα—Λκ 15:1-24.
3. Χρειάζεται να περιθάλλουμε τους ανθρώπους (να τους χαροποιούμε και να τους κάνουμε να αισθάνονται ευχάριστα και άνετα) στην ανθρώπινη φύση του Ιησού (Μτ 9:10, Λκ 7:34). Χρειάζεται επίσης να τρέφουμε τους ανθρώπους (να τους τροφοδοτούμε με τον Χριστό που τα περιλαμβάνει όλα στα τρία στάδια της διακονίας Του) στη θεότητα του Χριστού (Μτ 24:45-47).
4. Ο Χριστός έπρεπε να περάσει από τη Σαμάρεια, κάνοντας σκόπιμα παράκαμψη προς τη Συχάρ, για να κερδίσει μία ανήθικη γυναίκα. Την περιέθαλψε, ζητώντας της να Του δώσει να πει νερό, ώστε να τη θρέψει με τον ρέοντα Τριαδικό Θεό ως τον ποταμό νερού ζωής—Ιω 4:3-14, Απ 22:1.
5. Όντας Αναμάρτητος, ο Χριστός δεν καταδίκασε τη μοιχαλίδα, αλλά την περιέθαλψε για τη δικαστική συγχώρηση των αμαρτιών της και την οργανική απελευθέρωση από τις αμαρτίες της (Ιω 8:1-11, 32, 36). Είναι επίσης σημαντικό ότι ο πρώτος άνθρωπος που σώθηκε από τον Χριστό, μέσω της σταύρωσής Του, ήταν ένας ληστής που είχε καταδικαστεί σε θάνατο (Λκ 23:42-43).
6. Ο Κύριος πήγε στην Ιεριχώ μόνο και μόνο για να επισκεφθεί και να κερδίσει ένα άνθρωπο, τον αρχιτελώνη, και το κήρυγμα προς εκείνον ήταν ποιμαντικό (Λκ 19:1-10). Επίσης, περιέθαλψε κάποιους γονείς, θέτοντας τα χέρια Του πάνω στα παιδιά τους (Μτ 19:13-15).

Β. Χρειάζεται να ποιμαίνουμε τους ανθρώπους σύμφωνα με το πρότυπο του αποστόλου Παύλου, ο οποίος ποιμάνε τους αγίους σαν θηλάζουσα μητέρα και σαν παρηγορητικός πατέρας, ώστε να φροντίσει το ποίμνιο του Θεού—Α΄ Θεσ 2:7-8, 11-12, Α΄ Τιμ 1:16, Πραξ 20:28:

1. Ο Παύλος ποίμανε τους αγίους στην Έφεσο καθώς τους δίδασκε «δημόσια και κατ' οίκους» (Πραξ 20:20), νουθετούσε κάθε έναν από τους αγίους με δάκρυα επί τρία χρόνια (εδάφια 31, 19), και τους ανήγγειλε όλη τη βουλή του Θεού (εδάφιο 27).
 2. Ο Παύλος εκδήλωσε βαθιά ανησυχία για τους πιστούς (Β' Κορ 7:2-7 Φλμ 7, 12) και έπεσε στο επίπεδο των αδύναμων ώστε να τους κερδίσει (Β' Κορ, 11:28-29, Α' Κορ 9:22, βλ. Μτ 12:20).
 3. Ήταν πρόθυμος να δαπανήσει ό,τι είχε, αναφερόμενος στα υπάρχοντά του, και να δαπανήσει ό,τι ήταν, αναφερόμενος στην ύπαρξή του, για χάρη των αγίων (Β' Κορ 12:15). Ο Παύλος ήταν σαν σπονδή, όντας ένα με τον Χριστό ως παραγωγό του οίνου, θυσιάζοντας τον εαυτό του για την απόλαυση των άλλων στον Χριστό (Φιλ 2:17, Κρ 9:13, Εφ 3:2).
 4. Ο Παύλος περπατούσε κατά το Πνεύμα για να τιμήσει τον Θεό. Έτσι, μπορούσε να διακονήσει το Πνεύμα για να τιμήσει τον άνθρωπο—Β' Κορ 3:3, 6, 8, Γαλ 5:16, 25, Κρ 9:9.
 5. Ο Παύλος υπέδειξε στη διδασκαλία του ότι η εκκλησία είναι σαν οίκος που ανατρέφει τους ανθρώπους, σαν νοσοκομείο που θεραπεύει και αποκαθιστά, και σαν σχολείο που διδάσκει και οικοδομεί—Εφ 2:19, Α' Θεσ 5:14, Α' Κορ 14:31.
 6. Αποκάλυψε ότι η αγάπη είναι η πλέον εξαιρετική οδός, ώστε αυτό που είμαστε και κάνουμε να είναι για την οικοδόμηση του Σώματος του Χριστού—Α' Κορ 8:1, 12:31, 13:4-8α, Εφ 1:4, 3:17, 4:2, 15-16, 5:2, 6:24, Απ 2:4-5, Κολ 1:18β, Α' Θεσ 1:3.
- Γ. «Ελπίζω ότι θα υπάρξει μια γνήσια αναζωπύρωση ανάμεσά μας με το να λάβουμε αυτό το φορτίο για την ποίμανση. Αν όλες οι εκκλησίες δεχθούν αυτή τη διδασκαλία για να συμμετάσχουν στη θαυμαστή ποίμανση του Χριστού, θα υπάρξει μια μεγάλη αναζωπύρωση στην ανάκτηση»—«The Collected Works of Witness Lee, 1994–1997, τομ. 5, «The Vital Groups».

2ο Μήνυμα

Φτάνοντας στην Υψηλότερη Κορυφή της Θείας Αποκάλυψης

Αναγνώσματα από την Αγία Γραφή: Α΄ Τιμ 1:4, Εφ 1:10, 3:9, Ρωμ 1:3-4

I. Η υψηλότερη κορυφή της θείας αποκάλυψης, που μας δόθηκε από τον Θεό, είναι η αποκάλυψη της αιώνιας οικονομίας του Θεού, σύμφωνα με την οποία ο Θεός έγινε άνθρωπος ώστε ο άνθρωπος να γίνει Θεός κατά ζωή και κατά φύση, αλλά όχι κατά τη Θεότητα:

A. Ολόκληρη η Αγία Γραφή, η οποία αποτελεί την εξήγηση της αιώνιας οικονομίας του Θεού, είναι η αυτοβιογραφία του Τριαδικού Θεού, όπως αποκαλύπτεται στα δύο τμήματα της αιωνιότητας και στη γέφυρα του χρόνου:

1. Ο Τριαδικός Θεός ήρθε με τη θειότητά Του, από την αιωνιότητα στον χρόνο, και εισήλθε στην ανθρωπότητα ώστε να γίνει ενσαρκωμένος Θεός για την άμεση κίνησή Του στον άνθρωπο, όπως φαίνεται στα τέσσερα Ευαγγέλια, προς την εκπλήρωση της δικαστικής Του λύτρωσης—Ιω 1:14, 29.
2. Στην ανάσταση έγινε σύνθετος Θεός, «επεξεργασμένος» Θεός, όντας το ζωοποιό Πνεύμα που τα περιλαμβάνει όλα, όπως φαίνεται στις Πράξεις και στις Επιστολές, για την εκτέλεση της οργανικής Του σωτηρίας—Ιω 1:32, 42, Α΄ Κορ 15:45β, Φιλ 1:19.
3. Στην αιωνιότητα του μέλλοντος θα είναι συλλογικός Θεός, η Νέα Ιερουσαλήμ, όπως φαίνεται στην Αποκάλυψη 21 και 22.
4. Η παγκόσμια, θεανθρώπινη ενσωμάτωση του επεξεργασμένου και ολοκληρωμένου Τριαδικού Θεού με τους αναγεννημένους, μεταμορφωμένους και δοξασμένους πιστούς αποτελεί τον στόχο της αιώνιας οικονομίας του Θεού—Ιω 1:51, Απ 21:3, 22.
5. Η κεντρική αποκάλυψη του Θεού και της ανάκτησής του Κυρίου είναι ότι ο Θεός έγινε σάρκα, η σάρκα έγινε ζωοποιό Πνεύμα, και το ζωοποιό Πνεύμα έγινε το επταπλάσια ενισχυμένο Πνεύμα για την οικοδόμηση της εκκλησίας, η οποία γίνεται το Σώμα του Χριστού και ολοκληρώνεται στη Νέα Ιερουσαλήμ.

B. Το ότι ο Θεός έγινε άνθρωπος ώστε ο άνθρωπος να γίνει Θεός κατά ζωή και κατά φύση, αλλά όχι κατά τη Θεότητα, είναι η ουσία ολόκληρης της Αγίας Γραφής, το «διαμάντι» μέσα στο «κουτί» (το περιεχόμενο) της Αγίας Γραφής, που είναι η αιώνια οικονομία του Θεού—Γεν 1:26, Ιω 12:24, Ρωμ 8:29:

1. Ο Θεός έγινε άνθρωπος μέσω της ενσάρκωσης, συμμετέχοντας στην ανθρώπινη φύση. Ο άνθρωπος γίνεται Θεός μέσω της μεταμόρφωσης, συμμετέχοντας στη θεία φύση:
 - α. Συμμετοχή στη ζωή του Θεού—Ιω 3:15, Κολ 3:4.
 - β. Συμμετοχή στη φύση του Θεού—Εφ 1:4, Β΄ Πε 1:4.
 - γ. Συμμετοχή στον νου του Θεού—Εφ 4:23, Φιλ 2:5.
 - δ. Συμμετοχή στην ύπαρξη του Θεού—Β΄ Κορ 3:18β, Εφ 3:8.
 - ε. Συμμετοχή στην εικόνα του Θεού—Β΄ Κορ 3:18α, Ρωμ 8:29.
 - στ. Συμμετοχή στη δόξα του Θεού—Ρωμ 8:30, Εβρ 2:10.
 - ζ. Συμμετοχή στην υιοθεσία του Θεού—Εφ 1:5, Ρωμ 8:23.
 - η. Συμμετοχή στην φανέρωση του Θεού—Ρωμ 8:19.
 - θ. Για να έχουμε την ομοίωση του Θεού—Α΄ Ιω 3:2.
 - ι. Για να είμαστε θεοειδείς—το γένος του Θεού—Ιω 1:12, Ρωμ 8:14, 16.
2. Αυτό το θεανθρώπινο ειδύλλιο είναι το θέμα ολόκληρης της Αγίας Γραφής, το περιεχόμενο της οικονομίας του Θεού και το μυστικό ολόκληρου του σύμπαντος—Ασμ 1:1, 6:13.

II. Το αποκορύφωμα της θείας αποκάλυψης—το «διαμάντι» μέσα στο «κουτί» της Αγίας Γραφής—είναι η αποκάλυψη ότι, εν Χριστώ, ο Θεός έγινε άνθρωπος ώστε ο άνθρωπος

να γίνει Θεός κατά ζωή και κατά φύση, αλλά όχι κατά τη Θεότητα—Β΄ Σαμ 7:12-14α, Ρωμ 1:3-4, Εφ 3:17α:

- A. Το γεγονός ότι «ο Θεός γίνεται άνθρωπος και ο άνθρωπος γίνεται Θεός» αποτελεί την οικονομία του Θεού—Α΄ Τιμ 1:4.
- B. Η αιώνια οικονομία του Θεού είναι να κάνει τον άνθρωπο όμοιο με Αυτόν κατά ζωή και κατά φύση, αλλά όχι κατά τη Θεότητα, ο Θεός να γίνει ένα με τον άνθρωπο και ο άνθρωπος να γίνει ένα με Αυτόν, έτσι ώστε να διευρυνθεί και να επεκταθεί στην έκφρασή Του, προκειμένου να εκφράζονται όλες οι θείες ιδιότητές Του μέσα από ανθρώπινες αρετές—Εφ 3:9, 1:10:
 - 1. Η ευδοκία του Θεού είναι να γίνει ένα με τον άνθρωπο και να κάνει τον άνθρωπο όμοιο με Αυτόν κατά ζωή και κατά φύση, αλλά όχι κατά τη Θεότητα—Εφ 1:5, 9.
 - 2. Ο Θεός έγινε άνθρωπος ώστε να αναπαράγεται μαζικά, και με αυτό τον τρόπο, να δημιουργήσει ένα καινούργιο είδος—το γένος του Θεανθρώπου—Ιω 1:1, 14, 12:24.
- Γ. Για την εκπλήρωση της οικονομίας Του, ο Θεός χρειάζεται να οικοδομείται μέσα μας, εν Χριστώ, ως ζωή, φύση και σύσταση, ώστε να μας κάνει Θεό κατά ζωή και κατά φύση, αλλά όχι κατά τη Θεότητα—Εφ 3:17α, Κολ 3:4, 10-11.
- Δ. Ο Θεός έγινε άνθρωπος μέσω της ενσάρκωσης. Ο άνθρωπος γίνεται Θεός μέσω της αναγέννησης, του αγιασμού, της ανακαίνισης, της μεταμόρφωσης, της συμμόρφωσης και του δοξασμού—Ιω 3:5-6, 1:12-13, Ρωμ 6:19, 22, 12:2, 8:29-30.

III. Μόνο χάρη στο γεγονός ότι ο Θεός έγινε άνθρωπος, για να κάνει τον άνθρωπο Θεό, μπορεί να παραχθεί το Σώμα του Χριστού. Αυτό το σημείο είναι το αποκορύφωμα του οράματος που μας δόθηκε από τον Θεό—Ρωμ 8:3, 1:3-4, 8:14, 12:4-5:

- A. Ο Θεός έγινε άνθρωπος για να κάνει τον άνθρωπο Θεό, ώστε να παραγάγει το Σώμα του Χριστού—τον οργανισμό του Τριαδικού Θεού, του οποίου η τελική εκδήλωση θα είναι η Νέα Ιερουσαλήμ—Εφ 1:22-23, 4:4-6, Απ 21:2, 9-10.
- B. Η Αγία Γραφή μάς δείχνει πώς ο άνθρωπος μπορεί να γίνει Θεός, ώστε να έχει μια ζωή Θεανθρώπου, και έτσι να γίνει οργανισμός του Θεού—Ρωμ 1:3-4, 12:4-5:
 - 1. Αυτός ο οργανισμός είναι ο Θεός που ενώνεται και αναμιγνύεται με τον άνθρωπο για να κάνει τον άνθρωπο Θεό.
 - 2. Το αποτέλεσμα του ότι ο Θεός έγινε άνθρωπος, ώστε ο άνθρωπος να γίνει Θεός, είναι ένας οργανισμός. Αυτός ο οργανισμός είναι το Σώμα του Χριστού—η ένωση και ανάμειξη του Θεού με τον άνθρωπο—Εφ 4:4-6, 12.
- Γ. Ο Θεός έστειλε τον Υιό Του να γίνει άνθρωπος και να ζήσει τη ζωή του Θεανθρώπου μέσω της θείας ζωής. Μια τέτοια ζωή έχει ως αποτέλεσμα έναν παγκόσμιο άνθρωπο που είναι ακριβώς όμοιος με Αυτόν—έναν συλλογικό άνθρωπο που ζει μια ζωή Θεανθρώπου μέσω της θείας ζωής—Ρωμ 8:3, 12:4-5.
- Δ. Η πραγματικότητα του Σώματος του Χριστού είναι η ένωση και ανάμειξη του Θεού με τον άνθρωπο, ώστε να εκφράζεται ένας συλλογικός Θεάνθρωπος—Εφ 4:4-6, 24.

Η Ζωή του Θεανθρώπου για μια Νέα Αναζωπύρωση

Αναγνώσματα από την Αγία Γραφή: Λευ 1:3, 9, 6:8-13, Ιω 21:15-17,
Α΄ Ιω 3:14, 5:1, 2:6, 4:17, Γαλ 6:2-3, Ρωμ 8:2

- I. Η επιθυμία της καρδιάς του Θεού είναι «η αλήθεια στον Ιησού» (Εφ 4:21), δηλαδή η πραγματική κατάσταση της ζωής του Θεανθρώπου Ιησού, όπως καταγράφεται στα τέσσερα Ευαγγέλια, για να αναπαράγεται στα πολλά μέλη του Σώματος του Χριστού, μέσω του Πνεύματος της αλήθειας, ώστε να γίνει η πραγματικότητα του Σώματος του Χριστού, που είναι η υψηλότερη κορυφή στην οικονομία του Θεού, για μια νέα αναζωπύρωση (εδάφια 20-24):**
- A. Τα τέσσερα Ευαγγέλια δείχνουν το πρότυπο της ζωής που επιθυμεί ο Θεός, το καλούπι της ζωής που μπορεί να Τον ικανοποιήσει και να εκπληρώσει τον σκοπό Του. Ο Ιησούς έζησε μια ζωή στην οποία έκανε τα πάντα εν Θεώ, με τον Θεό και για τον Θεό. Ο Θεός ήταν στη ζωή Του και Εκείνος ήταν ένα με τον Θεό. Αυτό σημαίνει ότι η αλήθεια είναι στον Ιησού. Το να μάθουμε τον Χριστό, όπως είναι η αλήθεια στον Ιησού, σημαίνει να διαμορφωθούμε σύμφωνα με το πρότυπο του Χριστού και να γίνουμε σύμμορφοι με την εικόνα του Χριστού—Ρωμ 8:28-29, Εφ 4:20-21.
- B. Τελειοποιούμαστε από τον Κύριο για να γίνουμε Θεάνθρωποι. Ζούμε τη θεία ζωή με το να αρνούμαστε τη φυσική μας ζωή, σύμφωνα με το πρότυπο του Χριστού ως πρώτου Θεανθρώπου—Μτ 11:29α, 17:5β, Α΄ Πε 2:21:
1. Στη ζωή Του επί της γης, ο Χριστός έθεσε ένα πρότυπο, όπως αποκαλύπτεται στα τέσσερα Ευαγγέλια. Έπειτα σταυρώθηκε και αναστήθηκε για να γίνει το ζωοποιό Πνεύμα, ώστε να εισέλθει μέσα μας και να γίνει η ζωή μας. Μαθαίνουμε από Αυτόν σύμφωνα με το παράδειγμά Του, όχι με τη φυσική μας ζωή, αλλά με τον Χριστό ως ζωή μας στην ανάσταση—Α΄ Κορ 15:45β, Κολ 3:4.
 2. Η χριστιανική μας ζωή είναι η ζωή εν Χριστώ και η ζωή του Χριστού μέσα μας. Είμαστε εν Χριστώ, που είναι το πρότυπο, και Εκείνος είναι μέσα μας ως ζωή μας. Με αυτόν τον τρόπο μαθαίνουμε τον Χριστό, όπως η αλήθεια είναι στον Ιησού. Αυτή η αλήθεια είναι η πραγματικότητα του Σώματος του Χριστού—Α΄ Κορ 1:30, Β΄ Κορ 5:17, 12:2α, Κολ 1:27, Γαλ 2:20, Ρωμ 8:10.
- Γ. Καθώς αγαπούμε τον Κύριο, ερχόμαστε σε επαφή μαζί Του και προσευχόμαστε σε Αυτόν, ζούμε αυθόρμητα σύμφωνα με το καλούπι, τη μορφή και το πρότυπο που περιγράφεται στα Ευαγγέλια. Με αυτόν τον τρόπο διαμορφωνόμαστε και γινόμαστε σύμμορφοι με την εικόνα αυτού του προτύπου. Αυτό σημαίνει να μαθαίνουμε τον Χριστό—Μτ 11:29, Ρωμ 8:29.
- Δ. Όταν ζούμε στο αναμιγμένο πνεύμα, μαθαίνουμε τον Χριστό σύμφωνα με την αλήθεια στον Ιησού, μέσω του Πνεύματος της αλήθειας. Μαθαίνουμε από Αυτόν, που είναι το πρότυπό μας, ώστε η βιογραφία Του να γίνει μέρος της δικής μας ιστορία. Η ζωή του Σώματος του Χριστού ως νέου ανθρώπου πρέπει να είναι ακριβώς ίδια με τη ζωή του Ιησού, όπως αποκαλύπτεται στα Ευαγγέλια—Γαλ 6:17-18, Ρωμ 1:1, 9, Εφ 4:20-24, Φιλ 2:5, Μτ 11:29, Α΄ Πε 2:21.
- Ε. Η πρόθεση του Θεού στο να στείλει τον Κύριο Ιησού να γίνει άνθρωπος ήταν να ζήσει τη ζωή του Θεανθρώπου μέσω της θείας ζωής. Όταν Τον τρώμε, ζούμε δι' Αυτού ώστε να γίνουμε ένας παγκόσμιος μέγας άνθρωπος, που είναι ακριβώς όμοιος με Αυτόν—ένας άνθρωπος που ζει τη ζωή του Θεανθρώπου μέσω της θείας ζωής—Θρ 3:22-24, 55-56, Απ 2:4, 7, Ιω 6:57, 63, Ιερ 15:16, Εφ, 6:17-18, Ψλ 119:15.

II. Η μόνη ζωή που είναι ευάρεστη στον Θεό είναι η ζωή που αποτελεί την αναπαραγωγή της ζωής που έζησε ο Χριστός στη γη. Αυτή είναι μια ζωή που βιώνει τον Χριστό κατά τις εμπειρίες Του ως ολοκαύτωμα—Λευ 1:9, Ιω 8:29, Β΄ Κορ 5:9:

- A. Το ολοκαύτωμα συμβολίζει τον Χριστό που έζησε μια ζωή απόλυτα για τον Θεό και για την ικανοποίηση του Θεού. Το ολοκαύτωμα επίσης χαρακτηρίζει τον Χριστό ως τη ζωή που καθιστά τον λαό του Θεού ικανό να έχει μια τέτοια διαβίωση—Λευ 1:3, Αρ 28:2-3, Ιω 5:30, 6:38, 8:29, Εβρ 10:5-10.
- B. Η λέξη που μεταφράζεται ως «ολοκαύτωμα» δηλώνει κάτι που υψώνεται, που αναφέρεται στον Χριστό (Λευ 1:3, 10, 14). Το μόνο που μπορεί να ανέλθει από τη γη προς τον Θεό είναι η ζωή που έζησε ο Χριστός διότι Αυτός είναι ο μόνος που έζησε μια ζωή απόλυτα για τον Θεό (Ιω 6:38).
- Γ. Το ολοκαύτωμα ήταν «οσμή ευωδίας στον Κύριο» (Λευ 1:9). Οι εβραϊκές λέξεις που μεταφράζονται ως «οσμή ευωδίας» σημαίνουν κυριολεκτικά «οσμή αναπαύσεως ή ικανοποίησης». Μια οσμή ευωδίας αποτελεί άρωμα που φέρνει ικανοποίηση, ειρήνη και ανάπαυση. Μια τέτοια ευωδία αποτελεί απόλαυση για τον Θεό.
- Δ. Η ζωή του Χριστού μέσα μας είναι η πραγματικότητα του ολοκαυτώματος—μια ζωή υπακοής, υποταγής και πλήρους εξάρτησης από τον Θεό, σύμφωνα με την αρχή του δέντρου της ζωής—Φιλ 2:8, Ιω 5:19, 30, Εβρ 5:8,10:7:
1. Το να ενεργεί ο άνθρωπος μόνος του και ανεξάρτητα, χωριστά από τον Θεό, είναι αμαρτία. Ο Θεός θέλει να ενεργούμε σύμφωνα με τις οδηγίες Του σε όλα—Ψλ 40:7-8, Α΄ Ιω 3:4.
 2. «Όποιος δεν δεχθεί τη βασιλεία τού Θεού σαν παιδί, δεν θα μπει μέσα σ' αυτή» (Λκ 18:17). Ο Θεός θέλει να είμαστε σαν μικρά παιδιά πάντοτε, επειδή θέλει να εξαρτόμαστε από Αυτόν συνεχώς. Η πεποίθηση στον εαυτό είναι ο εχθρός της εξάρτησης από τον Θεό.
- E. Με το να επιθέτουμε τα χέρια μας στον Χριστό ως ολοκαύτωμα, μέσω της κατάλληλης προσευχής, ενωνόμαστε με Αυτόν, και έτσι γινόμαστε ένα με Αυτόν. Καθώς ο Χριστός ζει μέσα μας, αναπαράγει μέσα μας τη ζωή που έζησε στη γη, τη ζωή του ολοκαυτώματος—Λευ 1:4, Α΄ Κορ 6:17, Γαλ 2:20.
- ΣΤ. Σε μια τέτοια ένωση, σε αυτήν την ταύτιση, όλες οι αδυναμίες, τα ελαττώματα και τα σφάλματά μας αναλαμβάνονται από Αυτόν—Β΄ Κορ 5:21, Γαλ 2:20α.
- Z. Πρέπει να αφήνουμε τον Κύριο να μας «κατακαίει», ώστε να γίνουμε ένα συνεχές ολοκαύτωμα, να «καίμε» τους άλλους και να μεταβληθούμε σε στάχτη, για να γίνουμε η Νέα Ιερουσαλήμ προς την έκφραση του Θεού—Ψλ 20:3, Λευ 1:16, 6:8-13, Α΄ Κορ 3:12α, Απ 3:12, 21:2, 10-11, 18-21:
1. Η στάχτη συμβολίζει τον Χριστό που έχει μηδενιστεί. Δεδομένου ότι είμαστε ένα με τον Χριστό που έχει γίνει στάχτη, γινόμαστε κι εμείς στάχτη, δηλαδή γινόμαστε τίποτα, μηδέν—Μκ 9:12, Ησ 53:3, Α΄ Κορ 1:28, Β΄ Κορ 12:11.
 2. Όσο περισσότερο ταυτιζόμαστε με τον Χριστό στον θάνατό Του, τόσο περισσότερο συνειδητοποιούμε ότι έχουμε γίνει σωρός στάχτης. Όταν γίνουμε στάχτη, δεν θα είμαστε πλέον φυσικός άνθρωπος. Αντιθέτως, θα είμαστε άνθρωπος που έχει σταυρωθεί, τερματιστεί και «κατακαεί»—Γαλ 2:20α.
- H. Η τοποθέτηση της στάχτης στην ανατολική πλευρά του θυσιαστηρίου, την πλευρά της ανατολής του ήλιου, αποτελεί έμμεση αναφορά στην ανάσταση—Λευ 1:16, Ιω 11:25, Φιλ 3:10-11, Β΄ Κορ 1:9:
1. Κατά τον Χριστό ως ολοκαύτωμα, η στάχτη δεν είναι το τέλος αλλά η αρχή. Η στάχτη χαρακτηρίζει τον Χριστό που έχει θανατωθεί, αλλά η ανατολή χαρακτηρίζει την ανάσταση—Μκ 9:31.
 2. Όσο περισσότερο γινόμαστε στάχτη εν Χριστώ, τόσο περισσότερο τοποθετούμαστε στην ανατολή, όπου θα έχουμε τη βεβαιότητα ότι ο ήλιος θα ανατείλει και ότι θα βιώσουμε την ανατολή της ανάστασης—Φιλ 3:10-11.

- Θ. Στο τέλος η στάχτη θα μεταβληθεί στη Νέα Ιερουσαλήμ—Απ 3:12, 21:2, 10-11:
1. Ο θάνατος του Χριστού μάς φέρνει σε ένα τέλος, μας μεταβάλλει σε στάχτη. Στην ανάσταση η στάχτη γίνεται πολύτιμο υλικό για την οικοδόμηση του Θεού—Α΄ Κορ 3:9β, 12α.
 2. Όταν γινόμαστε στάχτη, εισερχόμαστε στη μεταμόρφωση του Τριαδικού Θεού, ώστε να γίνουμε τα πολύτιμα υλικά για την οικοδόμηση της Νέας Ιερουσαλήμ—Ρωμ 12:1-2, Β΄ Κορ 3:18, Απ 21:18-21.

III. Κατά την εκτέλεση της διακονίας της Καινής Διαθήκης του Θεού, ο Κύριος Ιησούς, όντας η πραγματικότητα του ολοκαυτώματος, δεν έκανε τίποτα απ' τον εαυτό Του (Ιω 5:19), δεν έκανε δικό Του έργο (4:34, 17:4), ούτε μιλούσε δικά Του λόγια (14:10, 24), δεν έκανε τίποτα σύμφωνα με το δικό Του θέλημα (5:30) και δεν αναζητούσε τη δική Του δόξα (7:18). Δεν απογοητεύτηκε ποτέ διότι ήταν ικανοποιημένος μόνο με τον Θεό (Ησ 42:4, 50:4-5, 53:2α, βλ. Ιω 4:13-14, 6:15, Μκ 9:7-8):

- A. Η ζωή του Κυρίου ήταν το έργο Του, η λειτουργία και η διακονία Του. Το έργο Του ήταν η ζωή Του, και η λειτουργία Του ήταν η ύπαρξή Του. Σε Αυτόν δεν υπήρχε διαφορά μεταξύ ζωής, έργου, λειτουργίας και διακονίας. Ο Κύριος Ιησούς έζησε τη διακονία Του—βλ. Λκ 22:26-27, Ιω 10:10β, Α΄ Κορ 15:45β, Α΄ Ιω 5:16α, Β΄ Κορ 3:6, Φιλ 1:25.
- B. Ο Κύριος Ιησούς ήταν άνθρωπος προσευχής. Συχνά ανέβαινε στο όρος ή αποσυρόταν σε ιδιωτικό τόπο για να προσευχηθεί—Μτ 14:23, Μκ 1:35, Λκ 5:16, 6:12, 9:28.
- Γ. Μετά το θαύμα της σίτισης των πέντε χιλιάδων ανδρών, ανάγκασε τους μαθητές να φύγουν, ώστε να έχει περισσότερο χρόνο να προσευχηθεί ιδιωτικά στον Πατέρα—Μτ 14:22-23:
1. Καθώς στεκόταν σαν άνθρωπος (Μτ 4:4), ο ουράνιος Βασιλιάς, όντας ο αγαπητός Υιός του Πατέρα (3:17), χρειαζόταν να προσευχηθεί ιδιωτικά στον Πατέρα Του που ήταν στους ουρανούς, ώστε να είναι ένα με τον Πατέρα και να είναι μαζί με τον Πατέρα, σε ό,τι έκανε επί της γης, για την εγκαθίδρυση της βασιλείας των ουρανών.
 2. Δεν το έκανε αυτό σε έρημο τόπο αλλά στο όρος, αφήνοντας όλους τους ανθρώπους, ακόμη και τους μαθητές Του, ώστε να μείνει μόνος και να έρθει σε επαφή με τον Πατέρα.
- Δ. Επειδή ήταν άνθρωπος προσευχής και ήταν ένα με τον Θεό, δεν ήταν ποτέ μόνος, διότι ο Πατέρας ήταν μαζί Του. Κάθε στιγμή έβλεπε το πρόσωπο του Πατέρα Του—Ιω 5:19, 16:32, Ψλ 16:7-8, βλ. 27:8.

IV. Όταν μένουμε στην αγάπη, που είναι ο ίδιος ο Θεός, η αγάπη φτάνει «σε τέλειο βαθμό μαζί μας, για να έχουμε παρρησία κατά την ημέρα τής κρίσης: Επειδή, όπως είναι εκείνος, έτσι είμαστε και εμείς μέσα σ' αυτό τον κόσμο» (Α΄ Ιω 4:17). Ο Χριστός, όντας η πραγματικότητα του ολοκαυτώματος, έζησε σε αυτόν τον κόσμο τη ζωή του Θεού ως αγάπη. Τώρα ο Χριστός είναι η ζωή μας, ώστε να ζούμε την ίδια ζωή αγάπης στον κόσμο, και να είμαστε όμοιοι με Εκείνον (3:14, 5:1, 2:6):

- A. Ο νόμος του Πνεύματος της ζωής μέσα στο πνεύμα μας είναι ο νόμος του Χριστού ως νόμος της αγάπης (Ρωμ 8:2, Γαλ 6:2). Ο νόμος της αγάπης πρέπει να υποστηρίζεται από τον νόμο του Πνεύματος της ζωής, ώστε να μπορούμε να βαστάζουμε τα βάρη ο ένας του άλλου. Αν όμως είμαστε γεμάτοι υπερηφάνεια, δεν θα μπορούμε να βαστάζουμε τα βάρη των άλλων, διότι θα εξαπατούμε τους εαυτούς μας, νομίζοντας ότι είμαστε κάτι ενώ δεν είμαστε τίποτε (Γαλ 6:3).
- B. Όταν ο νόμος της αγάπης ενεργοποιείται μέσα μας, αυτόματα και αυθόρμητα, γινόμαστε σαν ποιμένες που έχουν την στοργική και συγχωρητική καρδιά του Πατέρα Θεού, αλλά και το πνεύμα ποιμανσης και αναζήτησης του Σωτήρα Χριστού—Ιω 21:15-17, Λκ 15:3-7.

- Γ. Όταν ο νόμος της αγάπης ενεργοποιείται μέσα μας, ο κόπος μας στον Κύριο γίνεται κόπος αγάπης (Α΄ Κορ 15:58, Α΄ Θεσ 1:3), με τον οποίο βοηθάμε τους ασθενείς (Πραξ 20:35) και στηρίζουμε τους ασθενείς (Α΄ Θεσ 5:14). Ασθενείς είναι εκείνοι που είναι είτε αδύναμοι στο πνεύμα ή την ψυχή ή το σώμα είτε αδύναμοι στην πίστη (Ρωμ 14:1, 15:1).
- Δ. Μετά την ανάστασή Του, ο Κύριος ποιόμανε τον Πέτρο και του ανέθεσε να τρέφει τα αρνιά Του καθώς και να ποιμαίνει τα πρόβατά Του. Αυτή είναι η ένωση της αποστολικής διακονίας με την ουράνια διακονία του Χριστού, για τη φροντίδα του ποιμνίου του Θεού, της εκκλησίας, που έχει ως αποτέλεσμα την οικοδόμηση του Σώματος του Χριστού και ολοκληρώνεται στη Νέα Ιερουσαλήμ, για την εκπλήρωση της αιώνιας οικονομίας του Θεού—Ιω 21:15-17.

4ο Μήνυμα

Ζούμε τη Ζωή ενός Θεανθρώπου με το να Ζούμε μέσα στη Βασιλεία του Θεού ως το Πεδίο του Θείου Γένους

Αναγνώσματα από την Αγία Γραφή: Μκ 1:15, Ιω 3:3, 5-6, 1:12-13,
Β΄ Πε 1:4, Α΄ Ιω 3:1

- I. Επειδή έχουμε γεννηθεί από τον Θεό, είμαστε το γένος του Θεού. Δηλαδή είμαστε Θεός κατά ζωή και κατά φύση, αλλά όχι κατά τη Θεότητα—Ιω 3:3, 5-8.**
- II. Οι θεάνθρωποι έχουν το θεϊκό δικαίωμα να συμμετέχουν στο γένος του Θεού—Ιω 3:3, 5-6, 18:36.**
- III. Ως πιστοί στον Χριστό, ζούμε τη ζωή ενός Θεανθρώπου—Μκ 1:15, Ιω 14:17β, 20, Ρωμ 8:9α, 10, Γαλ 5:25:**
- A. Εν Χριστώ ο Θεός έχει συγκροτηθεί στον άνθρωπο, ο άνθρωπος έχει συγκροτηθεί στον Θεό, και ο Θεός και ο άνθρωπος έχουν αναμειχθεί ώστε να είναι μία οντότητα, η οποία ονομάζεται Θεάνθρωπος—Μτ 1:21, 23, Λκ 1:35, Τιτ. 2:13, Α΄ Τιμ 2:5.
- B. Οι θεάνθρωποι, οι γιοι του Θεού, είναι η αναπαραγωγή και η συνέχεια του Χριστού, του πρώτου Θεανθρώπου—Ιω 12:24, Εβρ 2:10, Ρωμ 8:29.
- Γ. Ο Θεάνθρωπος είναι κάποιος που έχει γεννηθεί από τον Θεό και μετέχει στη ζωή και στη φύση του Θεού, γινόμενος ένα με τον Θεό στη ζωή και στη φύση Του και έτσι Τον εκφράζει—Ιω 1:12-13, 3:15, Β΄ Πε 1:4, Α΄ Κορ 6:17.
- Δ. Ο Θεάνθρωπος είναι συγκροτημένος με τον Θεό, έχοντας τον Θεό ως τη ζωή, τη φύση και τα πάντα. Ο Θεάνθρωπος είναι άνθρωπος και όμως Θεός, Θεός και όμως άνθρωπος—Εφ 3:16-17α.
- E. Η καθημερινή ζωή του Χριστού ήταν ανθρώπινη, όπου ζούσε τον Θεό για να εκφράσει τις θείες ιδιότητες μέσα από ανθρώπινες αρετές, οι οποίες ήταν γεμάτες, αναμιγμένες και διαποτισμένες με τις θείες ιδιότητες—Λκ 1:26-35, 7:11-17, 10:25-37, 19:1-10.
- ΣΤ. Ως η αναπαραγωγή και η συνέχεια του πρώτου Θεανθρώπου, πρέπει να ζούμε το ίδιο είδος ζωής που έζησε Εκείνος:
1. Η θεανθρώπινη ζωή του Κυρίου έθεσε ένα πρότυπο για τη δική μας θεανθρώπινη ζωή—να είμαστε σταυρωμένοι για να ζούμε τον Θεό ώστε να εκφράζεται ο Θεός μέσα στην ανθρώπινη φύση—Γαλ 2:20.
 2. Ο Κύριος Ιησούς δεν έζησε μια ζωή προσπαθώντας να είναι πνευματικός, άγιος ή νικηφόρος. Έζησε μια ζωή πλήρως σύμφωνη με και για την οικονομία του Θεού στην Καινή Διαθήκη.
 3. Στα τέσσερα Ευαγγέλια βλέπουμε τον Ιησού να ζει τη ζωή ενός Θεανθρώπου, και στις Πράξεις βλέπουμε τους μαθητές να ζουν επίσης μια τέτοια ζωή.
 4. Ο Χριστός έζησε μια ζωή παθημάτων, μια παθούσα ζωή. Τώρα είμαστε μέτοχοί Του, ζώντας το ίδιο είδος ζωής. Όταν πάσχουμε για τον Χριστό, τα παθήματά μας λογίζονται από τον Θεό ως τα παθήματα του Χριστού—Εβρ 3:14.
 5. Πρέπει να αρνηθούμε τον εαυτό μας, να συμμορφωθούμε με τον θάνατο του Χριστού και να Τον μεγαλύνουμε μέσω της πλούσιας χορήγησης του Πνεύματός Του—Μτ 16:24, Φιλ 3:10, 1:19-21α.
 6. Αυτός που έζησε τη ζωή του Θεανθρώπου είναι τώρα το Πνεύμα που ζει μέσα μας και μέσω ημών. Πρέπει να απορρίψουμε την αυτοκαλλιέργεια και την οικοδόμηση του φυσικού μας ανθρώπου και να μην επιτρέπουμε σε τίποτε άλλο παρά μόνο σε Αυτόν να μας γεμίζει και να μας καταλαμβάνει, ώστε να Τον ζούμε και να Τον εκφράζουμε προσωπικά και συλλογικά στην εκκλησία, η οποία είναι το Σώμα Του—Εφ 3:16-19, 1:22-23.

IV. Ως πιστοί εν Χριστώ, ζούμε μέσα στη βασιλεία του Θεού—Ρωμ 14:17:

- A. Η βασιλεία του Θεού είναι ο ίδιος ο Θεός—Μκ 1:15, Μτ 6:33.
 - B. Η βασιλεία του Θεού είναι ο Θεός εν Χριστώ ως το σύνολο της θείας ζωής με όλες τις δραστηριότητές της—Ιω 11:25, 10:10β, 14:6.
 - Γ. Η βασιλεία του Θεού είναι το πεδίο της θείας ζωής, μέσα στο οποίο αυτή η ζωή κινείται, ενεργεί, βασιλεύει και κυβερνά, ώστε να εκπληρώσει τον σκοπό της.
 - Δ. Η βασιλεία του Θεού είναι ένας οργανισμός συγκροτημένος με τη ζωή του Θεού ως το πεδίο ζωής για τη βασιλεία Του, μέσα στον οποίο βασιλεύει με τη ζωή Του και εκφράζει τον εαυτό Του ως τη Θεία Τριάδα μέσα στη θεία ζωή—Ιω 15:1-8, 16, 26.
 - E. Η βασιλεία του Θεού είναι ένα πεδίο, όχι μόνο της θείας κυριαρχίας αλλά και του θείου γένους, μέσα στο οποίο βρίσκονται όλα τα θεία στοιχεία—Ιω 3:3, 5-6, 18:36:
 - 1. Στο κατά Ιωάννη 3 η βασιλεία του Θεού αναφέρεται περισσότερο στο γένος του Θεού παρά στη βασιλεία του Θεού.
 - 2. Ο Θεός έγινε άνθρωπος για να εισέλθει στο ανθρώπινο γένος, και ο άνθρωπος γίνεται Θεός κατά ζωή και κατά φύση, αλλά όχι κατά τη Θεότητα, για να εισέλθει στο πεδίο του θείου γένους—Ιω 1:1, 12-14, Ρωμ 8:3, 1:3-4.
 - 3. Για να εισέλθουμε στο πεδίο του θείου γένους, πρέπει να γεννηθούμε από τον Θεό ώστε να έχουμε τη θεία ζωή και τη θεία φύση—Ιω 1:12-13, 3:3, 5-6, 15, Β΄ Πε 1:4:
 - α. Ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο όχι σύμφωνα με το είδος του ανθρώπου αλλά κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσή Του, για να είναι το γένος του Θεού—Γεν 1:26.
 - β. Οι πιστοί, που έχουν γεννηθεί από τον Θεό μέσω της αναγέννησης για να είναι τα τέκνα Του κατά ζωή και κατά φύση αλλά όχι κατά τη Θεότητα, είναι περισσότερο το γένος του Θεού από ό,τι ήταν ο Αδάμ—Ιω 1:12-13:
 - 1) Ο Αδάμ είχε μόνο την εξωτερική μορφή χωρίς την εσωτερική πραγματικότητα της θείας ζωής.
 - 2) Εμείς, οι πιστοί στον Χριστό και τα τέκνα του Θεού, έχουμε την πραγματικότητα της θείας ζωής και μεταμορφωνόμαστε και συμμορφωνόμαστε προς την εικόνα του Κυρίου σε όλο το είναι μας—Β΄ Κορ 3:18, Ρωμ 12:2, 8:29.
 - 3) Η δεύτερη γέννησή μας, η αναγέννηση, μας εισήγαγε στη βασιλεία του Θεού για να γίνουμε το γένος του Θεού—Ιω 3:3, 5-6.
 - 4) Έχουμε αναγεννηθεί για να είμαστε θεϊκό είδος. Ως γιοι του Θεού, είμαστε το γένος του Θεού—Ρωμ 8:19, Εβρ 2:10.
 - 5) Όλα τα τέκνα του Θεού βρίσκονται μέσα στο θείο πεδίο του θείου γένους—Ιω 1:12-13, 3:3, 5.
 - 6) Οι πιστοί είναι Θεάνθρωποι μέσα στο θείο γένος, δηλαδή μέσα στη βασιλεία του Θεού—Α΄ Ιω 3:1α, Ιω 3:5.
- ΣΤ. Ζούμε μέσα στη βασιλεία του Θεού ως το πεδίο της θείας ζωής μέσω της αίσθησης της ζωής—Ρωμ 8:6.
- Z. Μέσα στην εκκλησία ζούμε σήμερα στη βασιλεία του Θεού. Η Ρωμαίους 14:17 αποτελεί ισχυρή απόδειξη ότι η εκκλησιαστική ζωή σήμερα είναι η βασιλεία.
- Η. Όταν εξασκούμε εκείνο το μέρος του εαυτού μας που είναι η νέα κτίση—ο ίδιος ο Χριστός ως το στοιχείο της βασιλείας του Θεού—ζούμε μέσα στη βασιλεία του Θεού.
- Θ. Οι νικητές θα κληρονομήσουν τη βασιλεία του Χριστού και του Θεού ώστε να εισέλθουν στη φανέρωση της βασιλείας των ουρανών—Β΄ Τιμ 4:18.

V. Στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη βλέπουμε πολλές πτυχές της ζωής των πιστών μέσα στο πεδίο του θείου γένους—Ιω 1:16, 15:4α, 9, 11, 4:23-24, 14:2, 20, 23, 17:22-24:

- A. «Και όλοι εμείς λάβαμε από το πλήρωμά του, και χάρη επάνω σε χάρη»—Ιω 1:16.
- B. «Το νερό που θα δώσω σ' αυτόν, θα γίνει μέσα του πηγή νερού, που θα αναβλύζει σε αιώνια ζωή»—Ιω 4:14β.

- Γ. «Όποιος με τρώει, θα ζήσει κι εκείνος εξαιτίας μου»—Ιω 6:57β.
- Δ. «Αν κάποιος εμένα υπηρετεί, εμένα ας ακολουθεί· και όπου είμαι εγώ, εκεί θα είναι και ο υπηρέτης ο δικός μου· και αν κάποιος υπηρετεί εμένα, θα τον τιμήσει ο Πατέρας»—Ιω 12:26.
- Ε. «Στο σπίτι του Πατέρα μου υπάρχουν πολλά οικήματα...πηγαίνω να σας ετοιμάσω τόπο»—Ιω 14:2.
- ΣΤ. «Κατά την ημέρα εκείνη θα γνωρίσετε ότι εγώ είμαι μέσα στον Πατέρα μου, και εσείς μέσα σε μένα, και εγώ μέσα σε σας»—Ιω 14:20.
- Ζ. «Αν κάποιος με αγαπάει, θα φυλάξει τον λόγο μου, και ο Πατέρας μου θα τον αγαπήσει, και θάρθουμε σ' αυτόν, και θα κατοικήσουμε μέσα σ' αυτόν»—Ιω 14:23.
- Η. «Να μείνατε μέσα σε μένα και εγώ μέσα σε σας»—Ιω 15:4α.
- Θ. «Αν μείνετε μέσα σε μένα, και τα λόγια μου μείνουν μέσα σας, θα ζητάτε ό,τι αν θέλετε, και θα γίνει σε σας»—Ιω 15:7.
- Ι. «Όπως ο Πατέρας αγάπησε εμένα, και εγώ αγάπησα εσάς, να μείνετε στην αγάπη μου»—Ιω 15:9.
- ΙΑ. «Αυτά μίλησα σε σας, για να μείνει μέσα σας η χαρά μου, και η χαρά σας να είναι πλήρης»—Ιω 15:11.
- ΙΒ. «Αυτά τα μίλησα σε σας, ώστε, μέσα σε μένα, να έχετε ειρήνη». «Ειρήνη τη δική μου δίνω σε σας»—16:33α, 14:27β.
- ΙΓ. «Πατέρα άγιε, φύλαξέ τους στο όνομά σου, αυτούς που μου έδωσες, για να είναι ένα, όπως εμείς»—Ιω 17:11β.
- ΙΔ. «Και εγώ, τη δόξα που μου έδωσες, έδωσα σ' αυτούς· για να είναι ένα, όπως εμείς είμαστε ένα»—Ιω 17:22.
- ΙΕ. «Εγώ μέσα σε αυτούς, και εσύ μέσα σε μένα· για να είναι τελεοποιημένοι σε ένα»—Ιω 17:23α.
- ΙΣΤ. «Πατέρα, εκείνους που μου έδωσες, θέλω, όπου είμαι εγώ, να είναι και εκείνοι μαζί μου· για να θωρούν τη δόξα τη δική μου»—Ιω 17:24α.

**Η Αποστολική Διακονία σε Συνεργασία με την Ουράνια Διακονία του Χριστού
για την Ποίμανση της Εκκλησίας του Θεού ως Ποίμνιό Του
για την Οικοδόμηση του Σώματος του Χριστού και μια Νέα Αναζωπύρωση**

Αναγνώσματα από την Αγία Γραφή: Ιω 10:11, 16, 21:15-17,
Α΄ Πε 2:25, 5:4, Εβρ 13:20, Απ 1:13, 2:1, 7

- I. Οι Ψαλμοί 22 έως 24 αποτελούν μια ομάδα ψαλμών που αποκαλύπτουν τον Χριστό, μέσω της ποιμαντικής Του διακονίας, από τη σταύρωσή Του έως τη βασιλεία Του στον ερχόμενο αιώνα:**
- A. Ο Ψαλμός 23, που αφορά τον Χριστό ως Ποιμένα στην ανάστασή Του και την ανάληψή Του, είναι η γέφυρα μεταξύ του Ψαλμού 22, αναφορικά με τον λυτρωτικό θάνατο του Χριστού με την ανάστασή Του που παράγει την εκκλησία, και του Ψαλμού 24 που αφορά την επιστροφή Του ως Βασιλέα, ο οποίος θα ανακτήσει ολόκληρη τη γη μέσω της εκκλησίας που είναι το Σώμα Του.
 - B. Στην ουράνια διακονία Του, ο Χριστός ποιμαίνει τους ανθρώπους. Χρειάζεται να συνεργαζόμαστε μαζί Του με το να ποιμαίνουμε τους ανθρώπους. Εάν λάβουμε αυτήν την κοινωνία, θα υπάρξει μια μεγάλη αναζωπύρωση στη γη που θα φέρει πίσω τον Κύριο.
- II. Το κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο 21 αποκαλύπτει την αποστολική διακονία σε συνεργασία με την ουράνια διακονία του Χριστού. Αποτελεί την ολοκλήρωση του κατά Ιωάννη Ευαγγελίου:**
- A. Το Ευαγγέλιο του Ιωάννη έχει είκοσι ένα κεφάλαια, αλλά ουσιαστικά τελειώνει με το κεφάλαιο 20.
 - B. Ολόκληρο το Ευαγγέλιο καλύπτει την επίγεια διακονία του Χριστού, που αρχίζει με την ενσάρκωσή Του, όντας ο Λόγος του Θεού που έγινε άνθρωπος κατά σάρκα (Ιω 1:14), και τελειώνει με την ανάστασή Του, όντας ο έσχατος Αδάμ που έγινε το ζωοποιό Πνεύμα (20:22). Συνεπώς, το κεφάλαιο 21 θα μπορούσε να θεωρηθεί ως παράρτημα.
 - Γ. Παρόλο που μπορούμε να το θεωρήσουμε ως παράρτημα, ουσιαστικά είναι πιο σωστό να πούμε ότι το 21ο κεφάλαιο είναι η ολοκλήρωση του κατά Ιωάννη Ευαγγελίου. Ολοκληρώνει ολόκληρο το Ευαγγέλιο, δείχνοντας ότι η ουράνια διακονία του Χριστού και η αποστολική διακονία στη γη συνεργούν για την εκτέλεση της οικονομίας του Θεού.
- III. Στο κατά Ιωάννη 10:10-11 και 16 ο Κύριος αποκάλυψε στους μαθητές ότι ήταν ο καλός Ποιμένας, που ήλθε για να έχουν τα πρόβατα ζωή και μάλιστα άφθονη, και ότι είχε άλλα πρόβατα (τους Εθνικούς) που έπρεπε να οδηγήσει, ώστε να ενωθούν με αυτούς (τους Ιουδαίους πιστούς), για να γίνουν ένα ποίμνιο (μία εκκλησία) υπό έναν Ποιμένα:**
- A. Η ποιμαντική διακονία του Κυρίου εκτελέστηκε κατ' αρχάς στην επίγεια διακονία Του—Μτ 9:36, βλ. 10:1-6.
 - B. Κατά δεύτερον, η ποιμαντική διακονία του Κυρίου εκτελέστηκε στην ουράνια διακονία Του (Α΄ Πε 5:4) για τη φροντίδα της εκκλησίας του Θεού, η οποία έχει ως αποτέλεσμα το Σώμα του Χριστού.
- IV. Ο Κύριος ανέθεσε στον Πέτρο να τρέφει τα αρνιά Του και να ποιμαίνει τα πρόβατά Του:**
- A. Όταν ο Κύριος παρέμεινε με τους μαθητές Του, αφού είχε αναστηθεί και προτού να αναληφθεί, σε μία από τις εμφανίσεις Του, ανέθεσε στον Πέτρο να τρέφει τα αρνιά Του και να ποιμαίνει τα πρόβατά Του κατά την απουσία Του, καθώς Εκείνος επρόκειτο να βρίσκεται στους ουρανούς—Ιω 21:15-17.

- B. Αυτή είναι η ένωση της αποστολικής διακονίας με την ουράνια διακονία του Χριστού για τη φροντίδα του ποιμνίου του Θεού, που είναι η εκκλησία και που έχει ως αποτέλεσμα το Σώμα του Χριστού.
- Γ. Αργότερα, στις Πράξεις των Αποστόλων, ο Πέτρος είπε: «Εμείς θα μένουμε διαρκώς στην προσευχή και στη διακονία τού λόγου» (6:4). Αυτή είναι η συνεργασία με την ουράνια διακονία του Χριστού που μεσιτεύει (Εβρ 7:25) και μεταδίδει τον Θεό στον λαό Του (8:2).
- Δ. Ο Πέτρος εντυπωσιάστηκε τόσο από την ανάθεση του Κυρίου που, στην πρώτη του επιστολή, είπε στους πιστούς ότι ήταν σαν πρόβατα που περιπλανιόνταν, αλλά ότι είχαν επιστρέψει στον Ποιμένα και Επίσκοπο των ψυχών τους—Α΄ Πε 2:25:
1. Ο Χριστός κατοικεί μέσα μας για να είναι η ζωή μας και τα πάντα για εμάς. Επίσης, επιβλέπει και παρατηρεί την κατάσταση του εσωτερικού μας είναι.
 2. Μας ποιμαίνει με το να μας φροντίζει, για την ευημερία του εσωτερικού μας είναι, και να επιβλέπει την κατάσταση της ψυχής μας, δηλαδή του πραγματικού μας προσώπου—βλ. Εβρ 13:17.
- Ε. Ο Πέτρος προτρέπει τους πρεσβυτέρους να ποιμαίνουν το ποίμνιο του Θεού ανάμεσά τους, ώστε όταν φανερωθεί ο Αρχιποιμένας, να λάβουν τον αμαράντινο στέφανο της δόξας—Α΄ Πε 5:1-4.
- ΣΤ. Ο λόγος του Πέτρου δείχνει ότι η ουράνια διακονία του Χριστού είναι κυρίως για την ποιμανση της εκκλησίας του Θεού ως ποίμνιό Του, που έχει ως αποτέλεσμα το Σώμα Του.
- V. Τα ακόλουθα λόγια του αποστόλου Παύλου δείχνουν επίσης την ένωση της αποστολικής διακονίας με την ουράνια διακονία του Χριστού για τη φροντίδα του ποιμνίου του Θεού:**
- A. Στις Πράξεις 20:28 ο Παύλος είπε στους πρεσβυτέρους της Εφέσου: «Προσέχετε, λοιπόν, στον εαυτό σας, και σε ολόκληρο το ποίμνιο, στο οποίο το Πνεύμα το Άγιο σας έβαλε επισκόπους, για να ποιμαίνετε την εκκλησία τού Θεού, που απέκτησε με το ίδιο του το αίμα».
- B. Ο Παύλος είπε: «Επειδή, εγώ ξέρω τούτο ότι, ύστερα από την αναχώρησή μου, θα μουν μέσα σε σας λύκοι βαρείς, που δεν θα λυπούνται το ποίμνιο» (Πραξ 20:29). Ο απόστολος δεν νοιαζόταν για τη δική του ζωή (εδ. 24). Νοιαζόταν όμως βαθιά για το μέλλον της εκκλησίας, η οποία ήταν πολύτιμη τόσο για εκείνον όσο και για τον Θεό.
- Γ. Στην προς Εβραίους 13:20 ο Παύλος λέει: «Ο Θεός... ανέβασε από τους νεκρούς τον μεγάλο ποιμένα των προβάτων, διαμέσου τού αίματος της αιώνιας διαθήκης, τον Κύριό μας, τον Ιησού»:
1. Η «αιώνια διαθήκη» είναι η Καινή Διαθήκη για την απόκτηση του ποιμνίου, της εκκλησίας, που έχει ως αποτέλεσμα το Σώμα και ολοκληρώνεται στη Νέα Ιερουσαλήμ. Η αιώνια διαθήκη του Θεού είναι για την ολοκλήρωση της Νέας Ιερουσαλήμ μέσω της ποιμανσης.
 2. Ο Θεός ανέστησε τον Κύριό μας εκ νεκρών για να είναι ο μέγας Ποιμένας που θα ολοκληρώσει τη Νέα Ιερουσαλήμ, σύμφωνα με την αιώνια διαθήκη του Θεού.
- VI. Ο κύριος σκοπός και στόχος της αποστολικής διακονίας, που έχει ενσωματωθεί στην ουράνια διακονία του Χριστού, είναι η οικοδόμηση του Σώματος του Χριστού, που θα ολοκληρωθεί στη Νέα Ιερουσαλήμ για την εκπλήρωση της αιώνιας οικονομίας του Θεού—βλ. Εφ 3:2, 8-9, Α΄ Πε 5:10.**
- VII. Το θέμα της ποιμανσης του ποιμνίου του Θεού, κατά τον κύριο σκοπό και την τελική ολοκλήρωση της αιώνιας οικονομίας του Θεού, αναφέρεται ακόμη και στο Άσμα Ασμάτων:**
- A. «Ανάγγειλέ μου, εσύ, τον οποίο αγαπάει η ψυχή μου, πού ποιμαίνεις, πού αναπαύεις το ποίμνιο το μεσημέρι»—Ασμ 1:7α.

- B. «βγες εσύ πίσω από τα ίχνη τού ποιμνίου, και ποίμαινε τα κατσικάκια σου, κοντά στις σκηνές των βοσκών»—Ασμ 1:8β.
- Γ. «Ο αγαπητός μου ανήκει σε μένα, και εγώ σ' αυτόν· ποιμαίνει ανάμεσα στα κρίνα [Όσοι αναζητούν τον Χριστό, εμπιστεύονται τον Θεό σε όλη τους τη ζωή με μια ακλόνητη καρδιά]»—Ασμ 2:16.
- Δ. «Εγώ είμαι του αγαπητού μου, και ο αγαπητός μου είναι δικός μου· ποιμαίνει ανάμεσα στα κρίνα»—Ασμ 6:3.

VIII. Η ποιμανση των πιστών είναι εξαιρετικά κρίσιμη για την αύξησή τους στη ζωή. Πρέπει να ακολουθήσουμε την οδό της ποιμανσης για να κηρύττουμε το ευαγγέλιο και να αναζωπυρώνουμε την εκκλησία:

- A. Πρέπει να προσευχόμαστε: «Κύριε, θέλω να αναζωπυρωθώ. Από σήμερα θέλω να γίνω ποιμένας, ώστε να τρέφω τους ανθρώπους, να τους ποιμαίνω, και να συγκεντρώνω το ποίμνιο».
- B. Στο κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο 10 και 21 ο Κύριος χρησιμοποιεί τρεις λέξεις σχετικά με την ποιμανση: τρέφω, ποιμαίνω και ποίμνιο (10:16, 21:15-16). Μπορούμε επίσης να χρησιμοποιήσουμε τη λέξη «ποίμνιο» σαν ρήμα.
- Γ. Όλες οι εκκλησίες πρέπει να μάθουν πώς να συγκεντρώνονται σαν ένα ποίμνιο ώστε να συγκεράζονται μεταξύ τους. Οι πρεσβύτεροι και οι συνεργάτες πρέπει να ηγηθούν στην εφαρμογή αυτή.

IX. Η οργανική διατήρηση της χρυσής λυχνίας αποτελεί την ουράνια διακονία του Χριστού, για να περιθάλλει τις εκκλησίες κατά την ανθρώπινη φύση Του και να τρέφει τις εκκλησίες κατά τη θεϊότητά Του, ώστε να παράγει τους νικητές μέσω της οργανικής Του ποιμανσης—Απ 1:13, 2:7, Ιω 10:11, 14, Α΄ Πε 2:25, 5:4, Εβρ, 13:20:

- A. Ο Χριστός είναι ο Υιός του Ανθρώπου κατά την ανθρώπινη φύση Του. Η χρυσή ζώνη δηλώνει τη θεϊότητά Του και οι μαστοί αποτελούν σημείο αγάπης:
 - 1. Ο Χριστός ήταν ζωσμένος στην οσφύ, όντας ενισχυμένος για το θεϊκό έργο (Εξ 28:4, Δν 10:5), ώστε να παράγει τις εκκλησίες. Όμως τώρα είναι ζωσμένος γύρω από τους μαστούς, φροντίζοντας τις εκκλησίες που παρήγαγε με την αγάπη Του (Απ 1:13).
 - 2. Η χρυσή ζώνη υποδηλώνει τη θεϊότητα του Χριστού, ως τη θεία Του ενέργεια, και οι μαστοί υποδηλώνουν ότι αυτή η χρυσή ενέργεια ασκείται και κινείται δια της αγάπης Του, για να τρέφει τις εκκλησίες.
- B. Ο Χριστός φροντίζει τις εκκλησίες κατά την ανθρώπινη φύση Του, όντας Υιός του Ανθρώπου, για να τις περιθάλλει—Απ 1:13α:
 - 1. Φροντίζει τις λυχνίες για να τις καταστήσει κατάλληλες, περιθάλλοντάς μας, ώστε να αισθανόμαστε χαρούμενοι, ευχάριστα και άνετα—Εξ 30:7, βλ. Ψλ 42:5, 11:
 - α. Η παρουσία του Κυρίου παρέχει μια ατμόσφαιρα τρυφερότητας και θαλπωρής, που περιθάλλει το είναι μας, προσφέροντάς μας ανάπαυση, παρηγοριά, θεραπεία, καθαρισμό και ενθάρρυνση.
 - β. Μπορούμε να απολαμβάνουμε την ατμόσφαιρα θαλπωρής στην παρουσία του Κυρίου μέσα στην εκκλησία, ώστε να λάβουμε τη θεραπευτική παροχή της ζωής—Εφ 5:29, βλ. Α΄ Τιμ 4:6, Εφ 4:11.
 - 2. Καθαρίζει τα φυτίλια των λυχνιών, αποκόπτοντας όλα τα αρνητικά πράγματα που μας εμποδίζουν να λάμπουμε—Εξ 25:38:
 - α. Το καμένο μέρος του φυτιλιού, το υπόλειμμα, χαρακτηρίζει πράγματα που δεν είναι σύμφωνα με τον σκοπό του Θεού και πρέπει να αποκοπούν, όπως είναι η σάρκα μας, ο φυσικός άνθρωπος, ο εαυτός μας και η παλαιά μας κτίση.
 - β. Ο Κύριος αποβάλλει όλες τις διαφορές μεταξύ των εκκλησιών (τα σφάλματα, τις ελλείψεις, τις αποτυχίες και τα ελαττώματα), ώστε να είναι ίδιες στην ουσία, την εμφάνιση και την έκφραση—βλ. Α΄ Κορ 1:10, Β΄ Κορ 12:18, Φιλ 2:2.

- Γ. Ο Χριστός φροντίζει τις εκκλησίες κατά τη θειότητά Του με τη θεία Του αγάπη, όπως υποδηλώνεται από τη χρυσή ζώνη στους μαστούς Του, ώστε να τις τρέφει—Απ 1:13β:
1. Μας τρέφει με τον εαυτό Του, όντας ο Χριστός που τα περιλαμβάνει όλα κατά την πλήρη διακονία Του σε τρία στάδια, ώστε να αυξηθούμε και να ωριμάσουμε στη θεία ζωή, για να γίνουμε οι νικητές Του και να εκπληρώσουμε την αιώνια οικονομία Του.
 2. Όντας ο Χριστός που περπατάει (στο μέσον των λυχνιών), γνωρίζει την κατάσταση κάθε εκκλησίας. Ως ομιλούν Πνεύμα, Εκείνος καθαρίζει και γεμίζει τις λυχνίες με φρέσκο λάδι, που είναι η χορήγηση του Πνεύματος—Απ 2:1, 7, βλ. Εξ 27:20-21, Ζαχ 4:6, 11-14.
 3. Για να συμμετέχουμε στην κίνησή Του και να απολαμβάνουμε τη φροντίδα Του, θα πρέπει να είμαστε στις εκκλησίες.
- Χ. Μέσω της θαυμαστής ποιμανσης του Χριστού, θα Τον απολαμβάνουμε, ως ευλογίες, τόσο σήμερα όσο και στην αιωνιότητα—Ησ 49:10, Απ 7:9-17, Ιω 6:35, 4:13-14, Ψλ 36:7-9, 91:1, Ησ 12:1-6, Απ 22:1.**

Η Ποίμανση σύμφωνα με τον Θεό

Αναγνώσματα από την Αγία Γραφή: Ιω 21:15-17, Πραξ 20:28, Α΄ Πε 5:2, 4, Εφ 4:16

I. Στη σημερινή ανάκτηση του Κυρίου υπάρχει επείγουσα ανάγκη για ποίμανση.

II. Το να ποιμαίνει κανείς σημαίνει να φροντίζει το ποίμνιο με τρυφερή φροντίδα που τα περιλαμβάνει όλα—Ιω 21:15-17, Πραξ 20:28:

- A. Η ποίμανση αναφέρεται στη φροντίδα όλων των αναγκών των προβάτων.
- B. Όλα τα πρόβατα χρειάζονται να εφοδιάζονται καλά και να περιποιούνται σωστά.

III. Ο Χριστός είναι ο καλός Ποιμένας, ο μεγάλος Ποιμένας, ο Αρχιποιμένας και ο Ποιμένας των ψυχών μας—Ιω 10:9-17, Εβρ 13:20-21, Α΄ Πε 5:4, 2:25:

- A. Ως ο καλός Ποιμένας, ο Κύριος Ιησούς ήρθε ώστε να έχουμε ζωή και να την έχουμε με αφθονία—Ιω 10:10-11:
 - 1. Έβαλε την ψυχική Του ζωή, την ανθρώπινη ζωή Του, για να πραγματοποιήσει τη λύτρωση για τα πρόβατά Του, ώστε να συμμετέχουν στη ζωή, τη θεϊκή ζωή Του—Ιω 10:11, 15, 17.
 - 2. Οδηγεί τα πρόβατά Του έξω από τη μάντρα προς τον Εαυτό Του ως βοσκή, τον τόπο τροφής, όπου μπορούν να τρέφονται ελεύθερα από Αυτόν και να θρέφονται από Αυτόν—Ιω 10:9.
 - 3. Ο Κύριος έχει σχηματίσει τους Ιουδαίους και Εθνικούς πιστούς σε ένα ποίμνιο (την εκκλησία, το Σώμα του Χριστού) υπό την ποίμανσή Του—Ιω 10:16.
- B. Ο Θεός ανέστησε από τους νεκρούς «τον μεγάλο ποιμένα των προβάτων, διαμέσου τού αίματος της αιώνιας διαθήκης, τον Κύριό μας, τον Ιησού»—Εβρ 13:20:
 - 1. Η αιώνια διαθήκη είναι για να ολοκληρώσει τη Νέα Ιερουσαλήμ μέσω της ποίμανσης.
 - 2. Η αιώνια διαθήκη είναι η διαθήκη της καινής διαθήκης για να αποκτήσει ένα ποίμνιο, που είναι η εκκλησία, η οποία έχει ως αποτέλεσμα το Σώμα του Χριστού και ολοκληρώνεται στη Νέα Ιερουσαλήμ.
- Γ. Ως ο Αρχιποιμένας, ο Χριστός ποιμαίνει το ποίμνιό Του μέσω των πρεσβυτέρων των εκκλησιών—Α΄ Πε 5:4:
 - 1. Χωρίς την ποίμανση των πρεσβυτέρων, η εκκλησία δεν μπορεί να οικοδομηθεί.
 - 2. Η ποίμανση των πρεσβυτέρων πρέπει να είναι η ποίμανση του Χριστού μέσω αυτών.
- Δ. Ως ο Ποιμένας των ψυχών μας, ο πνευματικός Χριστός επιβλέπει την εσωτερική μας κατάσταση, φροντίζοντας την κατάσταση του εσωτερικού μας είναι—Α΄ Πε 2:25:
 - 1. Μας ποιμαίνει φροντίζοντας για την ευημερία της ψυχής μας και ασκώντας την επίβλεψή Του πάνω στην κατάσταση του εσωτερικού μας είναι.
 - 2. Επειδή η ψυχή μας είναι πολύ περίπλοκη, χρειαζόμαστε τον Χριστό, ο οποίος είναι το ζωοποιό Πνεύμα μέσα στο πνεύμα μας, να ποιμαίνει στην ψυχή μας, να φροντίζει το νου, το συναίσθημα και τη θέλησή μας, καθώς και τα προβλήματα, τις ανάγκες και τις πληγές μας.

IV. Για να ποιμαίνουμε σύμφωνα με τον Θεό, χρειάζεται να γίνουμε ένα με τον Θεό, να συγκροτηθούμε με τον Θεό, να ζούμε τον Θεό, να εκφράζουμε τον Θεό, να αντιπροσωπεύουμε τον Θεό και να διακονούμε τον Θεό:

- A. Η ποίμανση σύμφωνα με τον Θεό απαιτεί να είμαστε ένα με τον Θεό και να συγκροτηθούμε με Αυτόν—Ιω 14:20, Α΄ Κορ 6:17, Εφ 3:17α, Κολ 3:10-11.
- B. Μόνο εκείνοι που ζουν τον Θεό μπορούν να ποιμαίνουν σύμφωνα με τον Θεό—Φιλ 1:21α.

- Γ. Ο αιώνιος σκοπός του Θεού είναι να κατεργαστεί τον Εαυτό Του μέσα μας ως ζωή μας ώστε να Τον εκφράζουμε—Γεν 1:26, Εφ 1:11, 3:11, Β΄ Τιμ 1:9.
- Δ. Ως εκείνοι που ποιμαίνουν σύμφωνα με τον Θεό, χρειάζεται να αντιπροσωπεύουμε τον Θεό και να λειτουργούμε ως ο ενεργών Θεός—Β΄ Κορ 1:3-4, 12, 15-16, 2:10, 10:11, 11:2.
- Ε. Το να ποιμαίνει κανείς σύμφωνα με τον Θεό σημαίνει να δίνει τον Θεό στους άλλους:
 1. Το πόσο μπορούμε να δώσουμε τον Θεό στους άλλους εξαρτάται από το πόσο έχουμε συντριφθεί από τον Θεό για την εκροή της ζωής—Β΄ Κορ 4:10-12, 16, Εβρ 4:12.
 2. Αν θέλουμε να δίνουμε τον Θεό ο ένας στον άλλον, χρειάζεται να μιλάμε λόγια χάριτος, αλήθειας, πνεύματος και ζωής, δίνοντας τον επεξεργασμένο Θεό που έχει κατεργαστεί μέσα στην ύπαρξή μας—Εφ 3:16-17α, 4:25, 29, Ιω 6:63.

V. Ο Πέτρος παρήγγειλε στους πρεσβυτέρους να ποιμαίνουν το ποίμνιο του Θεού σύμφωνα με τον Θεό—Α΄ Πε 5:2:

- Α. Η φράση «σύμφωνα με τον Θεό» σημαίνει ότι πρέπει να ζούμε τον Θεό.
- Β. Όταν είμαστε ένα με τον Θεό, γινόμαστε Θεός και είμαστε Θεός στην ποιμανση μας προς τους άλλους.
- Γ. Το να ποιμαίνει κανείς σύμφωνα με τον Θεό σημαίνει να ποιμαίνει σύμφωνα με τη φύση, την επιθυμία, τον τρόπο και τη δόξα του Θεού, όχι σύμφωνα με την προτίμηση, το συμφέρον, τον σκοπό και τη διάθεσή μας.
- Δ. Το να ποιμαίνει κανείς σύμφωνα με τον Θεό σημαίνει να ποιμαίνει σύμφωνα με αυτό που είναι ο Θεός στις ιδιότητές.
- Ε. Για να ποιμαίνουμε σύμφωνα με τον Θεό, χρειάζεται να γίνουμε Θεός στη ζωή, τη φύση, την έκφραση και τη λειτουργία:
 1. Χρειάζεται να γεμίσουμε μέχρι επάνω με τη θεϊκή ζωή, απολαμβάνοντας τον Τριαδικό Θεό ως την κρήνη, την πηγή και τον ποταμό, ώστε να γίνουμε μια ολότητα της θεϊκής ζωής, ακόμη και να γίνουμε η ίδια η θεϊκή ζωή—Ιω 4:14, Κολ 3:4.
 2. Χρειάζεται να γίνουμε Θεός στις ιδιότητές Του, της αγάπης, του φωτός, της δικαιοσύνης και της αγιότητας.
 3. Χρειάζεται να είμαστε η αναπαραγωγή του Χριστού, η έκφραση του Θεού, ώστε στην ποιμανσή μας να εκφράζουμε τον Θεό και όχι τον εαυτό με την ιδιοσυγκρασία και τις ιδιορρυθμίες του.
 4. Χρειάζεται να γίνουμε Θεός στη λειτουργία Του, της ποιμανσης του ποιμνίου του Θεού σύμφωνα με αυτό που είναι Εκείνος και σύμφωνα με τον στόχο Του στην οικονομία Του.

VI. Η ποιμανση που οικοδομεί το Σώμα του Χριστού είναι μια αμοιβαία ποιμανση—Α΄ Κορ 12:23-26:

- Α. Όλοι μας χρειάζεται να είμαστε κάτω από την οργανική ποιμανση του Χριστού και να είμαστε ένα με Αυτόν ώστε να ποιμαίνουμε άλλους—Ιω 21:15-17.
- Β. Όλοι οι πιστοί, ανεξάρτητα από την αύξησή τους στη ζωή, χρειάζονται ποιμανση.
- Γ. Όλοι έχουμε ελαττώματα και αδυναμίες και χρειαζόμαστε άλλους να μας ποιμαίνουν.
- Δ. Είμαστε και πρόβατα και ποιμένες, ποιμαίνοντας και ποιμαινόμενοι αμοιβαία.
- Ε. Μέσω αυτής της αμοιβαίας ποιμανσης, το Σώμα οικοδομεί τον εαυτό του μέσα στην αγάπη—Εφ 4:16.